

TAJSKA

PHUKET, KRABI, AO PHANG-NGA, SIMILIAN ISLANDS

Potovanje se običajno prične že veliko pred odhodom na destinacijo. Prvo je potrebno izbrati nekaj destinacij, med katerimi izbereš tisto, ki ti ponuja ali obljublja nekaj več. Kot drugo je potrebno rezervirati hotel, jadrnico in poiskati najugodnejši let na izbrano destinacijo. Letalske vozovnice nam že nekaj let urejajo dekleta v Postojnskem Kompas. Kljub nasvetom znancev, raznih internetnih naslovov, ipd. so nam najugodnejši let priskrbel dekleta iz omenjene agencije. Letimo običajno iz Brnika, pomembno je tudi, da ne izgubimo preveč časa na poletu in prav to je velikokrat odločilno pri izbiri letalskega prevoznika. Ker smo že obiskali destinacije v Atlantskem oceanu in Pacifiku, smo se letos odločili za Indijski ocean. Točneje Tajsko. Iz Brnika smo poleteli ob 7. uri zjutraj in naslednji dan ob 9.30 pristali na Phuketu. Presedali smo na Dunaju in v Bangkoku. Splošnih podatkov o Tajski je bilo napisanih že veliko, tako da temu ne bomo posvečali pozornosti.

Prvi dan na Phuketu smo preživel v hotelu. Ta dan smo izkoristili za aklimatizacijo in za obisk nekaj trgovin z artikli, ki jih bomo potrebovali na našem križarjenju. Seveda smo že doma šlišali nekaj zbadljivk, da gremo na sex turizem ipd., pa tudi takšnih in drugačnih nasvetov, preverjenih in nepreverjenih. Zato sva se z Robertom odločila, da se kar sama prepričava in ugotoviva dejansko stanje na terenu. Napotila sva se v bližnji masažni salon. Cene masaž so od 150 – 400 bahtov (1 euro = 45 bahtov). Po eni uri sva iz masažnega salona prišla še bolj polomljena, kot sva vstopila. Očitno sva naletela na začetnice, sva razmišljala in odšla v hotel na 'zasluženi' počitek. Zjutraj smo se razdelili v pare, vsak par je dobil svoj spisek nabave in že smo nakupovali. Nekateri nakupovalni centri imajo na vhodu nalepko, s katero turiste obveščajo o možnosti vračila DDV-ja, pri večjih nakupih. Ob plačilu pri blagajni zaprosite za potrdilo, ob izstopu iz države pa vam davek povrnejo. Vse nakupljeno smo zložili v kombi in se odpeljali proti marini. Po formalnostih ob prevzemu jadrnice, smo popoldne že zapustili marino. Jadrnica Janneau 42.2, je bila dobro ohranjena in dodatno opemljena s solarnimi paneli, ki so skrbeli, da je hladilnik vedno deloval, kar je v teh krajih pomembno. Temperature se tukaj redko spustijo pod 25 stopinj C, zato se pogosto prileže hladen napitek. Tajska je še v povojih, kar se tiče navtičnega turizma. O tem pričajo navtične karte, ki so v merilu 1: 300000, nekaj majhnih marin,

ostale navtične infrastrukture, kjer bi se lahko oskrebili z vodo in gorivom, pa razen na Phuketu v zalivu Ao Chalong in na Phi Phi Islandu, praktično ni. Pozornost zahteva tudi velika razlika med plimo in oseko – do 3 metre. Ob prevzemu jadrnice smo dobili tablice plimovanja, ki so nam bila v pomoč pri izbiri pozicije za sidranje.

Prvo noč smo preživel na sidrišču med tremi majhnimi otočki, 17 milj oddaljeni od marine. Za kuho, je tako kot na prejšnjih odpravah, skrbel Zvone. V reportaži iz Francoske Polinezije, sem zapisal, da dobro kuha, pa še samski je. No, kuha še vedno dobro, samski pa ni več. Zjutraj smo odpluli proti James Bond Islandu, kot piše na letakih, ki vabijo na ogled prizorišča snemanja enega od Bondovih filmov, na navtični karti ga pa najdete pod imenom Ko Raya Ring, NE od marine. Sidrišče pred otokom je varno, sidro dobro drži, na otok vas prepeljejo domačini. Prevoz je že vštet v ceno vstopnine, ki jo pobirajo. Na otoku vas med prvimi pozdravi varan, ki leno poležava na mivki. Tu je tudi precej stojnic z raznimi spominki. Po ogledu otoka, smo odpluli proti provinci Krabi, točneje, mestecu Ao Nang. Pluje se po področju, kjer globina ne preseže 10 metrov. Z vmesnimi postanki, namenjenimi kopanju in ogledu nekaj manjših otočkov, smo v popoldanskih urah prijadrali pred Ao Nang. Zaradi plimovanja smo se zasidrili precej od obale, za pot na obalo pa poprosili domačine. Seveda to nekaj stane, vendar ti prihrani čas in suha oblačila. Zanimivo mestece, ki si je že skoraj v celoti opomoglo po uničujočem tsunamiju. Veliko lokalov je v lasti Evropejcev, predvsem Skandinavcev je veliko. Ker sva z Robertom seveda hvalila masažo, ki sva si jo privoščila v Phuketu, so se tudi ostali opogumili in se odpravili na masažo. Naš kuhar je tako poraščen, da so ga maserke prekrstile v King Konga. To je bilo smeha. Medtem ko so se ostali masirali, sva z Robertom pretaknila mesto in naletela na lokalček na obali. Zapustila sva ga šele proti jutru. Še dobro, da nekateri hoteli začnejo s strežbo zajtrka zelo zgodaj. Tako sva si privoščila zajtrk in čakala na naše fante, da pridejo po naju. Preden smo se odpravili na barko, smo nakupili še svežo zelenjavo, meso in doplonili zalogo pijače. Iz Ao Nanga smo odpluli proti 20 milj oddaljenemu Phi Phi Islandu. Veter je pihal z močjo 10 vozlov, kar je bilo dovolj za lahkotno jadranje in opazovanje otočkov mimo katerih smo pluli. Opazili smo veliko čolnov s potapljači. To je področje, kjer se spremeni tudi barva morja. Severneje je na dnu mulj, ki ga voda prinese s sabo iz pragozda, tukaj pa se morje obarva modro. Zahotelo se nam je kopanja, zato smo se ustavili na otočku Mai Phai. Čudovita plaža, v morju polno raznobarnih ribic, na mojo nesrečo tudi kakšna meduza. Po kosilu smo odpluli na Phi Phi Don, kjer smo se privezali na bojo. Proti večeru smo se odpravili na obalo. Z našim gumenjakom. Na vsakem potovanju smo imeli kakšen slab dan. In danes je bil slab dan. Najprej si je Zvone zmešal kombinacijo

lekadola in aspirina. Reakcija, ki je sledila, je bila najprej smešna, saj je Zvone zgledal kot kašen popikan čebelar. Cela glava mu je otekla in začelo nas je skrbeti, saj oteklina ni hotela splahneti. Mene je 'pozdravila' meduza, kar je bilo zelo neprijetno. Za konec so nam pa prijazni domačini 'skrili' gumenjak, ki ga seveda nismo več našli. Phi Phi Don nam ne bo ostal v lepem spominu. Brez gumenjaka pač ne gre in zato smo naslednji dan odpluli v 35 milj oddaljeno marino. Sedaj smo dobili večjega, smo pa morali položiti dodatno kavcijo. Popoldne smo odpluli iz marine, se vmes ustavili na otočku Rang Yai, kjer smo povečerali, nato pa odpluli na nočno plovbo proti 90 milj oddaljenemu nacionalnemu parku Similian Islands, globoko v Indijski ocean. Južno stran Phuketa sva z Rafkom, ki je bil v vlogi navigatorja, preplula do polnoči. Plovba je kar zahtevna, saj je slabo označeno, svetilniki se skrijejo med luči mesta in se težko razločijo, s chartploterjem si pa tudi nisva mogla dosti pomagati. Ko smo prišli na odprto morje je bilo potrebno pozornost usmeriti na ribiške barke, ki pa jih ni veliko. Ob 4. zjutra je nastopila Rafkova smena, sam pa sem se odpravil na počitek. Na Similiane smo prijadrili ob svitu. Kot, da bi vstopili v drug svet. Otoki sestavljeni iz ogromnih, lepo zaobljenih kamnov. Granit, ki ga je voda skozi tisočletja izoblikovala v fantastične oblike. V parku so označena sidrišča, na vseh so postavljene boje, da ne bi s sidranjem poškodovali koral, ki jih je tod vse polno. Prvi dan smo preživeli na otoku Miang. Bolj radovedni, smo takoj odplavali na otok in splezali na vrh otoka, od koder je čudovit razgled na okoliške otočke. Pot na vrh je dobro urejena in varovana. Med pogovorom z rangerjem smo izvedeli, da je v gozdičku lahko tudi kakšna kača, katere ugriz zna biti neprijeten (slabost, halucinacije, ...), vendar ne smrtonosen. Kače običajno ne napadejo, nasprotno umaknejo se v notranjost gozda. Medtem, ko smo z Branetom in Robertom raziskovali otok, so Zvoneta premamile ribe. Odločil se je, da bomo večerali ribe. Seveda jih je bilo potrebno naloviti, kar pa pri obilici rib v vodi ni bil problem. Problem je bil, ker je Zvone vsako ujetu ribo proslavil z vriskanjem, kot bi osvojil olimpijsko kolajno v ribolovu. (a je sploh olimpijska panoga?). Njegovo početje sta z obale opazovala dva 'grinpisovca', kot smo jih poimenovali, ki sta takoj poklicala rangerje, saj je ribolov v parku prepovedan. Seveda rangerjem ni preostalo drugega, kot, da nas oglobijo. Prav ste prebrali, **nas**, ker si vse stroške delimo, *'v dobrem in slabem, dokler nas smrt ne loči'*. Medtem, ko smo mi uživali ob pitju hladnega piva, so rangerji pripeljali Rafka v nekakšno recepcijo, kjer je plačal globo. Približno 80 evrov je znašala globa, v to so nam všteli tudi dnevno vstopnino v nacionalni park. Pri naših užitkih so se nam kmalu pridružili tudi ostali. Ko takole poležavaš, v neokrnjeni naravi, s hladnim pivom v roki, se ti čas res ustavi. To so kraji, kjer si lahko odpočiješ in se odklopiš od vsakodnevnih obveznosti. Tudi signala za mobilnike ni. Dan se je prevesil v večer in Zvone je že hitel s pripravo ujetega.

Sam nisem navdušen jedec rib, zato sem se odrekel svojemu kosu ribe, so pa ostali zato bolj uživali v izvrstno pripravljenih ribah. Naš naslednji cilj je bil največji med otoki, Ko Similian. Spet smo se privezali na bojo v zalivu s čudovito plažo. Tudi ta otok smo si dobro ogledali in se povzpeli na najvišji vrh otoka. Najlepši pogled ti ponuja kakšnih 60-70 metrov visoka vzpetina na zahodni strani zaliva. Ta dan je bil namenjen opazovanju podvodnega sveta. Korale, tisoče raznobarnih ribic, raki, skratka vse kar lahko najdete v tropskih morjih. Po zadnji prespani noči, na tem čudovitem koščku sveta, smo odpluli proti celini, provinci Phang-nga. Mesto Khao-lak, ki ga je tsunami dodobra razdejal, se počasi že vrača na stare tirnice. Sanacija prizadetih krajev poteka pod nadzorom in opaziti je, da je več reda, dela se sistematsko. Ena večjih znamenitosti Khao-laka je prav policijska ladja, ki je služila varovanju kralja, ko se je mudil v tem delu Tajske in, ki jo je tsunami odplaknil kakšen kilometer v notranjost. Kraj kjer se ladja danes nahaja so spremenili v muzej na prostem. Tudi tukaj smo morali sidrati precej od obale, na našo nesrečo pa ni bilo druge možnosti, kot da uporabimo naš gumenjak. Na obalo se zmeraj zlivajo do pol metra visoki valovi, kar povzroča dodatno težavo pri pristanku z gumenjakom, saj nas je kar naprej zalivalo. Je pa bila zabava za naključne sprehajalce. Po kratkem ogledu mesta in večerji, kjer sem mimogrede pojedel še Robertovo večerjo-pa saj ni bil lačen- sem se zaradi slabe izkušnje vrnil h gumenjaku, ki smo ga pustili na plaži. Fantje so medtem nakupovali, saj so nam zaloge na jadrnici dodobra pošle. Sam sem se zapletel v pogovor s prikupno Norvežanko, ki se je naveličala mraza in kratkih dni in se za mesec dni odpravila na 'toplo'. Tudi sama je jadralka, zato sva si izmenjala naslove. Povabilo za jadranje po Norveških fjordih je že na mailu. Fantje so se še prehitro vrnil, sledila je operacija prevoza do jadrnice. Posadke in nakupljenega. Mokro, zelo mokro, še dobro, da ima morje 26 oC. Noč je minila mirno. Zjutraj pri zajtrku pa šok. V nekaj smo trčili. Ogromna korala. Na barki nam je prejšnji dan odpovedal globinomer, zato sva pri sidranju, z Zvonetom globino merila s svincem in laksom. Izmerila sva 2,5-3 m globine pri oseki, kar je bilo dovolj varno za sidranje. Zaradi valovanja se v vodo ni videlo, manj kot meter. Ponoči se je valovanje umirilo, voda se je zbistrila in sedaj smo koralo dobro videli. Škode ni bilo nobene, je pa neprijetno, če ne veš kje te čaka presenečenje v vodi. To sidrišče so nam priporočili v bazi. Razen nekaj, ob oseki vidnih čeri in koral, ni na navtični karti označenega nič drugega. Nobenega 'plusa', ne na karti ne na ploterju, se pa nahaja skoraj 200 m od obale. Zato previdnost pri plovbi tod. Potem ko je Robert rešil še sidro, ki se nam je zataknilo med koralo, smo odjadrili proti Phuketu. Dolgočasna obala, približno 30 milj neposeljene obale s lepimi plažami. Pozno popoldne smo prijadrili v neposredno bližino letališča na Phuketu, kjer smo tudi prenočili. Ravno navadili smo se

na hrup letališča, že smo odpluli priti 25 milj oddaljenemu zalivu Patong beach. Središče zabave in nočnega življenja na Phuketu. To je bila naša zadnja postaja pred pristankom v marini. O Patongu bi lahko napisal cel roman. Mesto ima pač vse, kar pritiče slovesu otoškega zabavišča in središča dogajanja, od nešteti lokalov, masažnih salonov, restavracij, hotelov, ... Po celonočnem 'valjanju' po valovih, ki so nam prihajali z boka, smo zgodaj zjutraj odjadrili iz zaliva proti marini. Čakalo nas je 45 milj jadriranja, saj smo bili z gorivom na rezervi. Še dobro, da je pihalo. Z vmesnim postankom na otočku Nakha Yai, smo po trdi temi pripluli v marino. Tukaj nas je pa čakalo presenečenje. Naš gumenjak, ki smo ga pogrešili na Phi Phi Donu, je bil privezan v marini. Seveda smo najdbo dostojno zalili. Smo pa vzeli novo lekcijo o dadatnem zaslužku na morju. Turistu, ki nič hudega sluteč priveže ali pusti gumenjak na obali, mu ga skriješ. Vmes opazuješ, kako ga išče in se ob tem neizmerno zabavaš, zjutraj, ko sprijaznjen z usodo odpluje, pa gumenjak odpelješ na policijo ali kapetanijo in jim razložiš, da si ga našel na morju, kako pluta in ogroža pomorski promet. Seveda si po pomorskih zakonih, upravičen do nagrade. Finder fee, se temu reče. Tako smo tudi mi plačali 'finder fee', računali so nam še dnevni najem rezervnega gumenjaka in na koncu nas je to stalo dodatnih 320 evrov. Ne vem zakaj, ampak dobil sem občutek, da čaristeri, lumpi in policija sodelujejo. Primopredajo barke smo opravili hitro, saj ni bilo nobenih poškodb, tudi pri bližnjem srečanju s koralo ni bilo nobene poškodbe-odpadla je za prst velika školjka prilepljena na kobilico. Taxibus nas je odpeljal na letališče od koder smo poleteli proti Bangkoku, kjer smo ostali dva dni. Ampak to je že druga zgodba.

Vsi zainteresirani, se lahko za podrobnejše informacije obrnete na avtorja članka preko e-pošte: windskipper@gmail.si.